

"Nopeakäänteisin, erikoisin trilleri jonka tänä vuonna luet."

MASHABLE.COM

BLAKE CROUCH

PIMEÄÄ AINETTA

TAMMI

BLAKE CROUCH

Wayward Pines -sarja

Ei pakotietä (2012, suom. 2015)

Salaisuus (2013, suom. 2015)

Viimeinen kaupunki (2014, suom. 2016)

Pimeää ainetta (2016, suom. 2017)

**BLAKE
CROUCH
PIMEÄÄ AINETTA**

Suomentanut Ilkka Rekiaro

KUSTANNUSOSAKEYHTIÖ TAMMI - HELSINKI

Englanninkielinen alkuteos

Dark Matter ilmestyi 2016 Yhdysvalloissa.

Copyright © Blake Crouch, 2016

Published by arrangement with Ulf Töregård Agency AB.

SUOMENKIELINEN LAITOS © KUSTANNUSOSAKEYHTIÖ TAMMI 2017

PAINETTU EU:SSA

ISBN 978-951-31-8614-2

*Omistettu kaikille jotka ovat
mietinneet millaista elämä olisi,
jos olisivat kääntyneet toiselle tielle.*

Mitä olisi voinut olla ja on ollut
viittaavat samaan loppuun,
joka on aina läsnä.
Askelten ääni kaikuu muistissa
käytävällä jota emme kulkeneet
ovelle jota emme avanneet

T. S. ELIOT: BURNT NORTON

SUOM. JUHA SILVO

1

Pidän torstai-illoista.

Ne tuntuvat olevan jotenkin ajan ulkopuolella.

Ne ovat meidän perheessä perinne – me kolmestaan.

Poikani Charlie piirtelee pöydän ääressä. Hän on melkein viisitoista. Hän venähti kesällä viisi senttiä ja on nyt minun mittaiseni.

Käännän katseeni suikaloimastani sipulista ja kysyn: ”Saako kurkata?”

Hän nostaa lehtiötä ja näyttää minulle vuoristoa, joka on kuin toiselta planeetalta.

Minä sanon: ”Tosi hieno. Piirrätkö omaksi iloksi?”

”Kouluun. Huomenna pitää olla valmista.”

”Panehan sitten vauhtia, herra Viimetinka.”

Olen pienessä sievässä enkä tiedä, että kaikki tämä päättyy tänään. Kaikki mitä tiedän, kaikki mikä on lähellä sydäntäni.

Kukaan ei kerro etukäteen, että kaikki muuttuu pian, että kaikki riuhtaistaan pois. Ei kuulu lähestymisvaroitusta, ei näy merkkejä siitä, että seison rotkon reunalla. Ehkä tragediat ovat traagisia nimenomaan siitä syystä. Eivät pelkää sen takia mitä tapahtuu vaan *miten* se tapahtuu: nyrkki iskee yllättäen pahaan aavistamattomaan. Siinä ei ehdi edes säpsähtää saati väistää.

Kohdevalo kiiltää viinilasini pinnasta ja sipuli alkaa kirjellä silmiä. Thelonious Monk pyörii vanhan levysoittimen lautasella olohuoneessa. Vinyylin äänessä on täyteläisyyttä, johon en kyllästy koskaan, etenkin kappaleiden väliseen rohinaan. Olohuoneessa on pinoittain vanhoja älppäreitä, joiden järjestäminen lykkääntyy vakaasta aikomuksestani huolimatta.

Vaimoni Daniela istuu keittiösaarekkeen ääressä, huljuttaa lähes tyhjää viinilasiaan toisessa kädessä ja pitelee puhelinta toisessa. Hän aistii minun katsovan ja virnistää nostamatta katsetta näytöstä.

”Tiedän”, hän sanoo. ”Rikon perheillan perussääntöä.”

”Mikä on noin tärkeä?” kysyn.

Hän kohdistaa tummat espanjalaiset silmänsä minuun. ”Ei mikään.”

Astun hänen viereensä, otan puhelimen kepeästi hänen kädestään ja lasken pöydälle.

”Voisit laittaa pastan kiehumaan”, sanon.

”Mieluummin katselen, kun sinä kokkaat.”

”Niinkö?” Hiljaisemmin: ”Kiihottavaa vai?”

”Ei, vaan on hauskeempaa juoda ja veltoilla.”

Hänen henkensä tuoksu viiniltä, ja kasvoilla on jälleen kerran sellainen hymy, joka vaikuttaa arkkitehtonisesti mahdollomalta. Se vie minulta yhä jalat alta.

Kulautan lasini tyhjäksi. ”Eikös avata toinen pullo?”

”Olisi tyhmää olla avaamatta.”

Kun nykytän korkin irti uudesta pullosta, hän tarttuu taas puhelimeensa ja kääntää näytön minuun päin. ”Luin Marsha Almanin näyttelyn arvostelua *Chicago Magazinesta*.”

”Oliko kriitikko hyväntahtoinen?”

”Oli, se on oikeastaan rakkauskirje.”

”Hyvä niin.”

”Luulin aina...” Hän jättää ajatuksen siihen, mutta tiedän mihin se oli menossa. Viisitoista vuotta sitten, ennen kuin tapasimme. Daniela oli nouseva lupaus Chicagon taidepiireissä. Hänellä oli ateljee Bucktownissa, hänen töitään oli esillä muutamassa galleriassa ja hän oli juuri tehnyt sopimuksen ensimmäisestä yksityisnäyttelystä New Yorkissa. Sitten elämä tuli väliin. Minä. Charlie. Lamaannuttava synnytyksen jälkeinen masennus.

Romahdus.

Nyt hän antaa yksityisiä taidetunteja koululaisille.

”En suinkaan ole kade. Hän on lahjakas ja ansaitsee kaiken tuon.”

Minä sanon: ”Jos yhtään lohduttaa, Ryan Holderille myönnettiin äskettäin Pavia-palkinto.”

”Mikä se on?”

”Poikkitieteellinen tunnustuspalkinto saavutuksista biotieteissä ja fysiikassa. Ryan sai sen neurotieteen tutkimuksistaan.”

”Onko se isokin juttu?”

”Miljoonia dollareita. Mainetta. Avaa apurahaportit selälleen.”

”Seksikkäämpiä assareita?”

”He ovat tietenkin paras etu. Ryan kutsui minut täksi illaksi pieniin epävirallisiin kemuihin, mutta kieltäydyin.”

”Miksi?”

”Koska on perheilta.”

”Mene ihmeessä.”

”En välitä.”

Daniela nostaa tyhjää lasiaan. ”Tarkoitat siis, että meillä kummallakin on hyvä syy vetää lärvit.”

Suutelen häntä ja kaadan reilusti uudesta pullosta.

”Sinä olisit voinut saada sen palkinnon”, Daniela sanoo.

”Sinä olisit voinut nousta tämän kaupungin taideskenen tähdeksi.”

”Mutta me teimme tämän.” Hän heilauttaa kädellään kohti brownstone-talomme korkeaa kattoa. Ostin talon perintörahoilla ennen kuin tapasin Danielan. ”Ja me teimme tuon”, hän sanoo ja osoittaa Charlieta, joka piirtää samalla tavalla ihastuttavan keskittyneesti kuin muistan Danielan maalanneen.

On kummallista olla teinin isä. On ihan eri juttu kasvattaa pikkupoikaa kuin ihmistä, joka on aikuisuuden kynnyksellä ja odottaa isältään elämänviisautta. Minulla on niin vähän annettavaa. On isiä, jotka näkevät maailman tietyllä tavalla, selvästi ja itsevarmasti, ja tietävät tasan tarkkaan, mitä sanoa pojilleen ja tyttärilleen, mutta minä en ole sellainen. Mitä enemmän minulle tulee ikää, sitä vähemmän ymmärrän elämää. Poikani on minulle rakas. Hän on minulle kaikki kaikessa. Mutta en pääse eroon tunteesta, että olen hänelle riittämätön. Että sysään hänet susien armoille evästämällä häntä vain epävarman perspektiivini murusilla.

Astun tiskipöydän viereen kaapille, avaan sen ja ryhdyn etsimään fettucinelaatikkoa.

Daniela kääntyy Charlien puoleen ja sanoo: ”Isäsi olisi voinut saada Nobelin.”

Minä naurahdan. ”Nyt taisi mennä hiukan överiksi.”

”Charlie, älä kuuntele. Hän on nero.”

”Olet kultainen”, minä sanon. ”Ja hiprakassa.”

”Totta se on, kyllä sinä tiedät. Luonnontieteen kehitys on hidastunut, koska sinä rakastat perhettäsi.”

Tuohon osaan vain hymyillä. Kun Daniela juo, tapahtuu kolme asiaa: hänen äidinkielensä alkaa kuulua läpi, hänestä tulee sotaisan hyvänsuopa ja hän intoutuu liioittelemaan.

”Isäsi sanoi yhtenä iltana, enkä unohda tätä ikinä, että perustutkimus vie koko elämän. Hän sanoi...” Danielan

tunteet kuohahtavat, yllättävät minut. Silmät kostuvat, ja hän pudistaa päätään kuten aina ennen kuin itku tulee. Viime sekunnilla hän ryhdistäytyy. ”Hän sanoi: ’Daniela, toivoisin, että minulla olisi kuolinvuoteella muistoja sinusta eikä koleasta, steriilistä laboratorionesta.’”

Katson piirtelyään jatkavaa Charlieta. Huomasin hänen pyöräyttäneen silmiään.

Häntä kai nolottaa meidän vanhempien melodraama.

Tuijotan kaappiin ja odotan kurkkuni kuristuksen hellittävän.

Kun se hellittää, otan pastalaatikon ja suljen oven.

Daniela juo viiniään.

Charlie piirtää.

Hetki on ohi.

”Missä Ryan pitää juhlansa?” Daniela kysyy.

”Village Tapissa.”

”Sehän on sinun baarisi, Jason.”

”Entä sitten?”

Hän astuu eteeni ja ottaa pastalaatikon kädestäni.

”Mene juomaan yksi drinkki vanhan opiskelukaverisi kanssa. Sano, että olet ylpeä hänestä. Pidä pää pystyssä. Onnittele minunkin puolestani.”

”Enkä onnittele.”

”Mikset?”

”Hän on pihkassa sinuun.”

”Älä viitsi.”

”Ihan totta. Se alkoi jo kauan sitten – kun olimme kämppiksiä. Muistatko viime pikkujoulut? Hän yritti kovasti saada sinut kanssaan mistelinoksan alle.”

Daniela nauraa ja sanoo: ”Ruoka on pöydässä, kun tulet takaisin.”

”Kuinka pian minun siis pitäisi palata?”

”Kolmen vartin päästä.”

”Miten minä pärjäisin ilman sinua?”

Saan suukon.

”Ei edes ajatella sitä.”

Otan avaimet ja lompakon posliinikulhosta mikrouunin vierestä ja siirryn ruokailutilaan. Katseeni osuu pöydän yllä riippuvaan 4-hyperkuutiovalaisimeen. Sain sen Danielalta kymmenvuotishääpäivänämme. Kaikkien aikojen paras lahja.

Etuovelle päästyäni Daniela huutaa: ”Tuo jätskiä!”

”Minttusuklaajätskiä!” Charlie sanoo.

Nostan käteni ja käännän peukun pystyyn.

En katso taakseni.

En hyvästele.

Ja hetki menee huomaamatta ohi.

Kaiken tutun loppu, kaiken rakkaan loppu.

* * *

Olen asunut Logan Squaressa kaksikymmentä vuotta, ja voin sanoa, että alue on lokakuun ensimmäisellä viikolla parhaimmillaan. Minulle tulee silloin mieleen F. Scott Fitzgeraldin sanat: *Elämä alkaa uudelleen alusta syksyn kirpeydessä.*

Ilta on viileä ja taivas sen verran kuulas, että näkyy kourallinen tähtiä. Baareissa on tavallista railakkaampi meno; ne pursuvat pettyneitä Cubsin faneja.

Pysähdyn jalkakäytävällä räikeän neonkytlin valossa; siinä välkkyvät sanat VILLAGE TAP. Katson avoimesta ovesta baariin, jollaisia on kaikissa Chicagon itseään kunnioitavissa kaupunginosissa. Tämä sattuu olemaan minun paikallinen juottolani. Se on lähinnä kotiani, muutaman kadunvälin päässä talostani.

Astun etuikkunan neonkyltin sinisen hohteen läpi ovesta sisään.

Matt, baarimikko ja omistaja, nyökkää minulle, kun pujottelen tiskin vierestä Ryan Holderin ympärille kerääntyneessä joukossa.

Sanon Ryanille: ”Kerroin juuri äsken sinusta Danielalle.”

Hän hymyilee. Hän näyttää valmiiksi puunatulta luento-kierrökselle: ruskettunut reippailija mustassa poolopaidassa, suurella vaivalla maisemoitu parta.

”Helkkarin mukava nähdä sinut. Olen otettu, että tulit. Kultaseni?” Ryan koskettaa viereisellä jakkaralla istuvan nuoren naisen paljasta olkapäätä. ”Antaisitko vanhan kaverini lainata tuoliasi hetkeksi?”

Nainen luovuttaa jakkaransa kuuliaisesti ja minä kiipeän sille Ryanin viereen.

Hän kutsuu baarimikon. ”Kaadapa meille kaksi shottia talon kalleinta tulilientä.”

”Ryan, älä suotta.”

Hän tarttuu olkavarteeni. ”Tänä iltana juodaan parasta mitä löytyy.”

Matt sanoo: ”Minulla on Macallan Twenty-Fiveä.”

”Tuplat. Minun piikkiini.”

Kun baarimikko poistuu, Ryan tökkäisee minua olkavarteen. Kovaa. Häntä ei ensi silmäyksellä arvaisi tiedemieheksi. Yliopistossa hän pelasi alkuvuosina lacrossea, ja hän on edelleen synnynnäisen urheilijan tapaan harteikas ja sulavaliikkeinen.

”Mitä Charlielle kuuluu ja viehättävälle Danielalle?”

”Hyvää.”

”Olisit ottanut Danielan mukaan. En ole nähnyt häntä joulun jälkeen.”

”Hän pyysi onnittelemaan.”

”Sinulla on hyvä nainen, mutta johan se tiedetään.”

”Millä todennäköisyydellä sinä lyöt jonkun kanssa hynttyyt yhteen lähitulevaisuudessa?”

”Erittäin pienellä. Sinkkuelämä ja sen huomattavat edut näyttävät sopivan minulle. Opetatko edelleen Lakemont Collegessa?”

”Joo.”

”Ihan hyvä yliopisto. Ensimmäisen ja toisen vuoden fysiikkaa, eikö niin?”

”Aivan.”

”Eli sinä opetat...”

”Kvanttimekaniikkaa. Lähinnä alkeita. En mitään kovin seksikästä.”

Matt palaa lasiemme kanssa, ja Ryan ottaa ne vastaan ja laskee toisen lasin eteeni.

”Nämä kemut siis...” aloitan.

”Pikku ex tempore -juttu, jonka muutama jatko-opiskelijani pani pystyyn. Heistä on hauskaa juottaa minut känniin ja kuunnella puheitani.”

”Sinulla on ollut mahtava vuosi, Ryan. Muistan vielä kun olit vähällä reputtaa differentiaaliyhtälöissä.”

”Ja sinä pelastit minun persnahkani. Useamman kerran.”

Näen vilaukselta itsevarmuuden ja hiotun ulkokuoren takaa sen hassun, riehakkaan opiskelijan, jonka kanssa asuin samassa karmeassa kämpässä puolitoista vuotta.

Minä kysyn: ”Saitko Pavia-palkinnon varsinaisesti...?”

”Prefrontaalisen aivokuoren tunnistamisesta tietoisuuden muodostajaksi.”

”Selvä. Totta kai. Luin artikkelisi.”

”Mitä tuumit?”

”Häikäisevä.”

Hän näyttää olevan aidosti mielissään kohteliaisuudesta.

”Jos olen rehellinen, Jason, enkä nyt yritä teeskennellä vaatimatonta, oletin aina, että sinä olisit se, joka julkaisee käänteentekeviä artikkeleita.”

”Niinkö?”

Hän tutkailee minua lasiensa mustien muovikehysten yli.

”Ilman muuta. Sinä olet fiksumpi kuin minä. Kaikki tiesivät sen.”

Maistan viskiä. Yritän olla myöntämättä miten hyvää se on.

Hän sanoo: ”Kysyn ihan uteliaisuuttani: pidätkö itseäsi nykyään enemmän tutkijana vai opettajana?”

”No...”

”Katsos kun itse olen mielestäni ennen kaikkea tutkija, joka etsii vastauksia peruskysymyksiin. Jos avustajani” – hän viittaa opiskelijoihinsa, jotka ovat taas hivuttautuneet lähemmäksi – ”ovat tarpeeksi välkkyjä imemään itseensä tietoa pelkästään olemalla fyysisesti lähelläni, niin hienoa. Mutta minua ei kiinnosta tiedon välittäminen vaan pelkästään tiede. Tutkimus.”

Huomaan hänen äänessään hitusen ärtymystä tai kiukua, ja se voimistuu, ikään kuin hän lietsoisi itseään jonkinlaiseen puuskaan.

Yritän kuitata sen naurulla. ”Oletko sinä vihainen minulle, Ryan? Kuulostaa melkein siltä kuin olisin mielestäsi pettänyt sinut.”

”Kuule, minä olen opettanut MIT:ssä, Harvardissa, Johns Hopkinsissa, tämän planeetan parhaissa kouluissa. Olen tavannut kaikki alan älykkäimmät huoranpenikat ja voin sanoa, että sinä olisit mullistanut maailman, jos olisit päättänyt kulkea sitä tietä. Jos olisit pysynyt sillä. Mutta nyt sinä opetat fysiikan alkeita tuleville lääkäreille ja patenttijuristeille.”

”Ei meistä kaikista voi tulla supertähtiä kuten sinusta, Ryan.”

”Ei niin, jos annatte periksi.”

Kulautan lasini tyhjäksi.

”No, oli mukava pistäytyä.” Laskeudun baarijakkaralta.

”Älä nyt, Jason. Minähän kehuin sinua.”

”Olen ylpeä sinusta. Vilpittömästi.”

”Jason.”

”Kiitos viskistä.”

Ulos päästyäni harpon jalkakäytävällä. Mitä kauemmaksi Ryan jää, sitä äkäisempi olen.

Enkä ole edes varma kenelle.

Kasvojani kuumottaa.

Hiki valuu ihollani.

Astun ajattelemattomasti suojatielle päin punaista valoa ja kuulen heti lukkiutuvien renkaiden kirskahduksen, asfaltilla liukuvan kumin kitinän.

Käännyn ja katson ällistyneenä keltaista taksia, joka tulee kovaa vauhtia kohti.

Näen lähestyvän tuulilasin läpi kuljettajan – viiksekkään miehen, jonka kasvot ovat kauhusta väärinä hänen jännityessään törmäykseen.

Ja sitten kämmeneni ovat suorina konepellin keltaista metallia vasten ja taksikuski kurkottaa ikkunastaan ja huutaa: ”Perkeleen hullu, olit vähällä kuolla! Vedä pää irti perseestä!”

Torvet alkavat soida taksin takana.

Peräännyn jalkakäytävälle ja katson, kun autojono lähtee liikkeelle.

Kolmen auton kuljettajat ystävällisesti hidastavat vauhtia voidakseen näyttää minulle keskisormea.

* * *

Tuoksu Whole Foodsin ruokakaupassa tuo mieleeni erään hipin, jonka kanssa seurustelin ennen Danielaa – tuoreita kasviksia, vastajauhettua kahvia ja eteerisiä öljyjä.

Taksin kanssa sattunut täpärä tilanne on laannuttanut kiukkuni, ja katselen pakastinaltaita raukeana ja vetämättömänä kuin sumussa.

Ulos palattuani ilma tuntuu viilenneen; järveltä puhaltava navakka tuulenvire enteilee sitä kurjaa talvea, joka jo vaanii nurkan takana.

Kangaskassini on täynnä jäätelöä, ja päätän kävellä kotiin eri kautta. Mutkaa tulee kuusi kadunväliä, mutta sen mitä häviän matkassa voitoin omassa rauhassa, jota tarvitsen nolautumiseen Ryanin ja taksin jälkeen.

Ohitan yöksi autoituneen rakennustyömaan ja muuttaman korttelin päässä alakoulun, jota poikani kävi; metallinen liukumäki kiiltää pihalla katulyhdyn valossa ja keinut liikehtivät tuulessa.

Näissä syysilloissa on energiaa, joka puhuttelee sisimmässäni jotain alkukantaista. Jotain jäännettä hyvin kaukaa menneisyydestä. Lapsuudestani Länsi-Iowassa. Ajattelen high schoolin jenkkifutismatseja ja stadionin kirkkaiden lamppujen valaisemia pelaajia. Haistan kypsyvät omenat ja maissipelloilla pidettyjen juominkien happaman oluenlöyhkän. Tunnen viiman kasvoillani, kun istun vanhan pick-upin lavalla öisellä maaseututiellä, hiekka pölyyää punaisena perävalojen kajossa ja koko elämänkaari ammottaa edessäni.

Se nuoruudessa on hienoa.

Silloin kaikkeen ulottuu painottomuuden tunne, koska ihminen ei ole vielä tehnyt kohtalokkaita valintoja, sitoutunut millekään tielle, vaan edessä haarautuva tie tarjoaa rajattomat mahdollisuudet.

Olen tyytyväinen elämäni, mutta en ole aikoihin tuntenut tuota olemassaolon keveyttä. Tällaisina syysiltoina pääsen lähemmäksi sitä kuin milloinkaan muulloin.

Pääni alkaa seljetä kylmässä ilmassa.

Mukava mennä kotiin. Mietin, sytyttäisinkö kaasutakan. Emme ole koskaan laittaneet takkaan tulta ennen halloweenia, mutta nyt on niin poikkeuksellisen kylmää, että käveltyäni kilometrin tässä tuulessa haluan päästä takana ääreen ja istua Danielan ja Charlien seurassa viinilasi kädessä.

Katu alittaa kohoradan.

Kävelen rautatien ruostuvien tukirakenteiden ali.

Minulle kohorata, El kuten Chicagossa sanotaan, on kaupungin ikoni jopa enemmän kuin pilvenpiirtäjät.

Tämä on minulle kotimatkan mieluisin osuus, koska se on pimein ja hiljaisin.

Juuri nyt...

Kohdalle ei osu junaa.

Kummassakaan suunnassa ei näy ajovaloja.

Mistään ei kuulu baarien ääniä.

Vain kaukana taivaalla jymisee O'Hareen laskeutuva lentokone.

Hetkinen...

Lähestyviä ääniä – askelia jalkakäytävällä.

Vilkaisen taakseni.

Varjo kiittää minua kohti, kuroo välimatkaa umpeen nopeammin kuin ehdin käsitellä havaintoni.

Ensimmäiseksi näen kasvot.

Haamunkalpeat.

Korkeat, kaartuvat kulmakarvat, kurtistetut.

Punaiset, mutristetut huulet – liian ohuet, liian täydelliset.

Ja järkyttävät silmät – isot ja pikimustat, joissa ei ole mustaista eikä värikalvoa.

Toiseksi näen asean piipun kymmenen sentin päässä nenästäni.

Geishanaamion takaa kuuluu matala, kähisevä miesääni:
”Käänny ympäri.”

Emmin. Olen liian järkyttynyt liikkumaan.

Hän sysää piipun kasvoihini.

Käännyn.

Ennen kuin ehdin sanoa, että lompakko on vasemmassa taskussa, hän sanoo: ”En välitä rahoistasi. Liikettä!”

Lähden kävelemään.

”Nopeammin.”

Kävelen nopeammin.

”Mitä haluat?” minä kysyn.

”Turpa kiinni.”

Juna jylisee ylitsemme ja astumme kohoradan alta pimeästä. Sydän takoo rinnassani. Tarkkailen ympäristöäni yhtäkkiä hyvin uteliaana. Kadun toisella puolella on aidalla suojattu taloryhmä ja korttelin tällä puolella on toimitiloja, jotka sulkevat ovensa viideltä.

Kynsihoitola.

Asianajotoimisto.

Kodinkonekorjaamo.

Rengasliike.

Alue on kuin aavekaupunki, ei ristin sielua.

”Näetkö tuon katumaasturin?” hän kysyy. Edessä kadun reunassa seisoo musta Lincoln Navigator. ”Nouse ratin taakse.”

”Mitä sinulla onkin mielessä...”

”Tai voit kuolla verenvuotoon tässä asfaltilla.”

Avaan kuljettajan oven ja nousen ohjauspyörän taakse.

”Ruokakassini”, sanon.

”Nosta se autoon.” Hän kiipeeä taakseni penkille. ”Käynnistä.”

Vedän oven kiinni ja lasken Whole Foodsin kangaskassin oikeanpuoleisen etuistuimen jalkatilaan. Autossa on niin hiljaista, että kuulen sykkeeni – nopean jyskeen tärykalvolla.

”Mitä jahkailet?” hän kysyy.

Painan starttinappia.

”Käynnistä navigaattori.”

Minä käynnistän.

”Napsauta ’edelliset osoitteet’.”

Minulla ei ole koskaan ollut autoa, jossa olisi tehdasasennettu navigaattori, ja menee hetki ennen kuin löydän kosketusnäytöltä oikean kuvakkeen.

Näytölle ilmestyy kolme osoitetta.

Yksi on kotiosoitteeni. Toinen on yliopisto, jossa opetan.

”Oletko sinä seurannut minua?” kysyn.

”Valitse Pulaski Drive.”

Valitsen osoitteen Pulaski Drive 1400, Chicago, Illinois 60616 tietämättä edes, missä päin katu on. Navigaattorin naisääni neuvoo: *Tee sallittu U-käännös ja aja suoraan tuhatkolmesataa metriä.*

Kytken vaihteenvalitsimen ajoasentoon ja ryhmityn pimeälle kadulle.

Mies sanoo takaani: ”Turvavyö.”

Lukitsen vyön ja hän tekee samoin.

”Jason, teen tämän nyt selväksi, minä ammun selkänöjan läpi, jos et noudata ohjeitani kirjaimellisesti. Ymmärrätkö?”

”Ymmärrän.”

Ajan tutun kaupunginosan läpi miettien, näenkö sen viimeisen kerran.

Pysähdyn punaisiin valoihin kantakapakkani eteen. Näen tummaksi sävytetystä siviikkunasta, että ovi on edelleen kii-

lattu auki. Näen vilaukselta Mattin ja tungoksen keskellä Ryanin, joka on nyt kääntynyt jakkarallaan selin baaritiskiін ja nojailee kyynärpäillä sen kuluneeseen reunaan esiintyessään jatko-opiskelijoilleen. Hän on varmaankin lumonnut heidät kauhistuttavalla, varoittavalla tarinalla epäonnistumisesta, tarinalla jonka pääosassa on hänen entinen kämppekaverinsa.

Minun tekee mieli huutaa hänelle. Saada hänet ymmärtämään, että olen hädässä. Että tarvitsen...

”Valo vaihtui, Jason.”

Kiihdytän risteyksen läpi.

Navigaattori ohjaa meidät itään Logan Squaren läpi Kennedy Expresswaylle. Sama välinpitämätön naisääni sanoo: *Käännä oikealle kolmenkymmenen metrin päästä ja jatka suoraan 31 pilkku kahdeksan kilometriä.*

Etelään on menossa sen verran vähän autoja, että pysytyn pitämään nopeusmittarin neulan 110:ssä. Käteni hikoi-levat nahkaratilla, enkä voi olla miettimättä, kuolenko tänä iltana.

Mielessäni käy, että jos jään kuin jäänkin henkiin, mukani on päivieni loppuun asti uusi oivallus: me lähdemme tästä maailmasta samalla tavoin kuin tänne tulemme – täysin yksin. Minä pelkään, eikä Daniela tai Charlie eikä kukaan muukaan voi auttaa minua tällä hetkellä, kun tarvit- sen heitä enemmän kuin koskaan. He eivät edes tiedä, mitä parhaillaan koen.

Valtatie kiertää keskustan länsipuolta. Willis Tower ja sen matalammista pilvenpiirtäjistä koostuva pesue hehkuvat tyynen lämpiminä yötaivaan alla.

Ajatukseni laukkaavat paniikin ja pelon kourissa, kun yritän käsittää, mitä minulle tapahtuu.

Osoitteeni on navigaattorissa. Kohtaaminen ei siis ollut sattuma. Tämä mies on seurannut minua. Tuntee minut.

Toisin sanoen jokin minun tekoni on johtanut tähän tilanteeseen.

Mutta mikä teko?

En ole rikas.

Elämäni ei ole minkään arvoinen ylitse sen, mikä arvo sillä on minulle ja perheelleni.

Minua ei ole koskaan pidätetty, enkä ole koskaan syyllistynyt rikokseen.

En ole koskaan maannut toisen miehen vaimon kanssa.

Myönnettäköön, että silloin tällöin näytän keskisormea muille autoilijoille, mutta se kuuluu asiaan Chicagossa.

Viimeinen ja ainoa käsikähmäni tapahtui kuudennella luokalla, kun mottasin luokkatoveria nenään hänen kaadetuaan maitoa paidankauluksestani sisään.

En ole kohdellut ketään kaltoin sanan varsinaisessa merkityksessä. En siten, että joutuisin ajamaan Lincoln Navigatoria pistoolinpiippu takaraivolla.

Olen ydinfyysikko ja toimin professorina pienessä collegessa.

Kohtelen opiskelijoitani kautta linjan kunnioittavasti, jopa pahimpia tapauksia. Kursseillani reuttaneet ovat reuttaneet siksi, etteivät välittäneet yrittää, eikä taatusti yksikään voisi syyttää minua elämänsä pilaajaksi. Minä teen kaikkeni auttaakseni opiskelijoita läpäisemään kurssit.

Keskustan pilvenpiirtäjät madaltuvat taustapeilissä, jättyvät näkyvistä kuin turvallisen tuttu rannikko.

Uskaltaudun kysymään: ”Olenko joskus tehnyt sinulle jotain pahaa? Tai esimiehellesi? En ymmärrä, mitä ihmettä sinä minulta haluat...”

”Mitä enemmän soitat suutasi, sitä huonommin sinun käy.”

**KIEHTOVAN KAUHISTUTTAVA
TRILLERI EPÄONNISTUNEESTA
KVANTTIFYYSIKOSTA, JOKA ELÄÄ
RINNAKKAISTODELLISUUDESSA
UNELMIENSA ELÄMÄÄ
– KOHTALOKKAIN SEURAUKSIN.**

”Loistava. Kirja joka painuu mieleen. Blake Crouch on tullut keksineeksi jotain aivan uutta.”

LEE CHILD

**”*Wayward Pinesin* kirjoittajan uutuus on nerokkaaseen scifi-pakkaukseen käärittynyt trilleri, joka tarjoilee sekä riehakasta viihdettä että syvämiel-
teistä pohdintaa elämän risteyskohdista.”**

JUSTIN CRONIN

